

voorgangers van Dupont, eerst J. W. Kaiser van 1870—1883 en daarna Rudolf Stang van 1884—1902 in geen deele vernieuwend hadden gewerkt. Kaiser had de burijngravure van Taurel en Ph. Velijn met bekwaam vakmanschap voortgezet, maar zijn visie, zijn mise-en-page gingen die van den goeden photograaf niet te boven. Een eigenlijke leerling heeft hij feitelijk niet gehad of het moest zijn Petrus Johannes Arendzen, die althans in één gravure, het meesterlijke portret van Mr A. D. de Vries (1884), had laten zien in welke richting een oplossing te vinden was. Met de benoeming van Rudolf Stang geraakte men echter geheel van het goede pad af en werd opnieuw de reproductie van het kunstwerk als hoogste opgave beschouwd. Dertien jaar heeft Stang gebruikt voor de voltooiing van de gravure naar Da Vinci's Laatste Avondmaal!

Zoo heeft Dupont met veel vooroordeel moeten breken. En hij heeft dit gedaan gedreven door een bezieling, die ook zijn vriend M. W. van der Valk in die jaren sterk maakte en met hen vele jongeren, die weer hoopten, eenmaal opgenomen in het verband van maatschappelijk leven, erkenning te vinden van hun kunst in de zich veranderende samenleving. Maar de congruentie van kunst en samenleving heeft zich niet voltrokken in dien idealistischen zin, die ook Dupont bezielde had. Integendeel, vele illusies gingen teniet en wat Dupont als graveur beloofde heeft hij misschien toch meer als etser ingelost, zijn gravure was haast eerder de ideale, zuivere ets en er is iets ongelukkigs gelegen in het feit dat juist zijn grootste gravure-opdracht weer een prent moest worden naar een schilderij, Potter's ruitportret van Dirk Tulp, in de collectie van Jan Six (1906). Dupont's leerling Dirk Harting, was weer uitsluitend etser, maar met de komst van J. J. Aarts scheen toch een duurzame voortzetting verzekerd. Want met Aarts bleven ook twee vrouwelijke leerlingen, L. Valença en Debora Duyvis, op de Academie zich verder bekwamen in het graveeren met den burijn. Het is dit drietal geweest dat de traditie heeft voort doen leven en ook over heeft gebracht op een jonger geslacht. Maar welk een onderling verschil telkens! Was Dupont realistisch en realistisch van hoevele details, van hoevele bijzonderheden ook niet de aandachtige beschouwer, Aarts, slechts één jaar jonger, zocht, romantischer van aard, gekwelder ook, naar straffer gebouwde composities. Door den drang van bewogenheid gedreven, geraakten toch vaak zijn bewegingsmotieven verstard; zijn taal schijnt daardoor somtijds als leeggeblazen van inhoud te zijn geworden; niettemin bleek Aarts van den aanvang af tot objectivering en vereenvoudiging geneigd, zooals ook zijn schilderen als pointilleeren is begonnen en niet als een hartstochtelijk zich overgeven aan de kleur. Toen in 1935 — na zijn dood — een eerste tentoonstelling werd gehouden, was het een verrassing toen